

Ierland,

overal ontzettend aardige mensen

Op 18 mei 2017 landen we met de ferry vanuit Holyhead in Dublin. We zijn in Ierland. Dat is niet voor het eerst: toen we nog in Oranjewoud woonden, zijn we er een keer in de meivakantie geweest. Met een gehuurde auto. Maar in 2017 zijn we te voet. We hebben al bijna 1200 km in Engeland gelopen van Dover naar Holyhead over de beroemde grote voetpaden en je komt in Engeland toch dingen tegen, die je nergens anders ter wereld tegenkomt. Om te beginnen is er overal 'Right of way' – recht op overpad. Deze 'public footpaths' zijn overal. Letterlijk. Zo kan het gebeuren dat je over boerenerven loopt, langs smalle wallepjes, of recht naar boven in een weiland (meestal met schapen). We lopen zelfs een keer dwars door een kippenfarm. Met z'n honderden komen ze achter je aanrennen. We passeren een hondenkerkhof waar alle dieren dranknamen blijken te hebben en we zien een aankondiging van een toiletpapierdief (?) bij een openbaar toilet. Die zijn dus ook overal. Er zijn speciale boekendorpjes (in Wales) en natuurlijk tearooms die onvermijdelijk krakkemikkig zijn en pikzwarte thee serveren met overheerlijke scones. En overal zijn aardige en behulpzame mensen.

Hoe zou Ierland zijn? Het weer is in ieder geval meteen heel 'Iers': elke dag regen en elke dag zon. Op de enige dag dat er een echt lekker temperatuurtje is, ja het is wel 24 graden, liggen de Ieren flauw van de hitte in de schaduw uit te puffen. Ze doen trouwens altijd alsof het warm is. Zo gaan de jassen en vesten uit als het 12 graden is en wordt regen vaak volkomen genegeerd. Je doet net of er geen water naar beneden komt, dan heb je er ook geen last van. Daar is iets voor te zeggen. Een bijkomend voordeel van al die regen is wel dat het land ongelofelijk groen is. En dat is weer heel prettig voor alle pixies, elfen, kobolds en nog veel meer magische wezens, die Ierland bevolken. Want die zijn overal (volgens de Ieren). Daarom zijn er ook zoveel elfenheuvels te zien.

Maar de Ieren zijn met stip vooral de aardigste mensen van heel Europa. Ze zijn in ieder geval totaal niet gewend aan wandelaars. Als we in pubs, tearooms of aan de landlord of landlady vertellen dat we uit Dublin zijn komen lopen, schudden ze hun hoofd. Zo ver! Als we eraan toevoegen dat we uit Gouda zijn komen lopen, valt er een geschokte stilte. Als we dan vertellen dat we op weg zijn naar Croagh Patrick, dat we pelgrims zijn en ook al naar Santiago de Compostella en naar Rome zijn gelopen, worden we met ontzag bekeken. Jesus, Mary and St. Joseph, bless you, fluistert een barman. Please, pray for us, vraagt iemand anders. Oei, zo bedoelen we het echt niet. Maar het is wel heel aardig allemaal. We worden diverse keren uitgenodigd op de thee, gewoon langs de weg, door mensen die er wonen. Ze maken extra lekkere ontbijtjes in de B&B's en ze willen ons voortdurend een lift ergens heen geven. Maar we zijn natuurlijk ook wel behoorlijk gek. Want wie gaat er nou lopen, als je er ook met een auto kunt komen?

Het eerste deel lopen we comfortabel, namelijk horizontaal, langs het Royal Canal. Omdat het kanaal ook als trekvaart gebruikt werd, is er bijna overal een jaagpad. Daar staan soms hekken, omdat er een fietspad in aanleg is. We gaan er dan meestal gewoon langs, of onderdoor, of overheen. Maar een eindje voor Clonard staat een bord met 'Strictly no entry'. Dat is andere koek. Er is een keet en we zien twee werklieden aan wie we vragen of we er misschien toch langs mogen? Tuurlijk, maar eerst 'a nice cup of tea'. En even later zitten we in een container waar een keteltje op een wrakkig gasfornuisje pruttelt. Er zijn zelfs koekjes. Als we vijf dagen later (doornat) aankomen op het feest ter ere van het 200-jarig bestaan van Cloondara, zijn ze er weer, onze twee vrienden uit de container! We worden als helden binnengehaald en direct voorzien van lekkere sandwiches en uiteraard is er thee.

Het tweede deel is heuvelachtig, je loopt op kleine weggetjes en echte voetpaden zijn er nauwelijks. En dat is oppassen geblazen, want de Ieren houden van opschieten in de auto. Maar uiteindelijk is hij daar, de Croagh Patrick. Als een soort vulkaan zie je hem in de verte al door de mist (of regen) opdoemen. Op tweede pinksterdag gaan we naar boven. Er is nog een handjevol pelgrims die op weg naar het kerkje bovenop de heuvel zijn. In het visitorcentre aan de voet van de berg kun je een stok huren voor 'de zware tocht'. Ik moet daar een beetje om lachen. Hoezo, zwaar! En bovendien, wij hebben onze eigen stokken. Maar toch: hoewel we de Pyreneeën en de Alpen overgelopen zijn, valt deze berg van toch maar 764 m bepaald niet mee. Het laatste deel ga je onder een hoek van 35% omhoog over een puinhelling. Je glijdt dus voortdurend ook weer net zo snel naar beneden. En dan het weer! Het is koud, we zitten zwaar in de mist en ondanks de harde, ijskoude wind is het zweten. Als ik het bijna wil opgeven, zijn we er ineens. De beheerder van het kerkje is doodgemoedereerd cement aan het mengen om het dak bij te werken, want 'seawind, it kills the roof'. Hij loopt drie keer per week naar boven.

Er zijn ook meer pelgrims, zelfs zo vroeg op de ochtend. De eerste die we in heel Ierland tegenkomen. Maar dat is dan ook wel meteen het serieuze werk. Twee mannen lopen luid biddend naar boven. En we zien een jongen die blootsvoets naar boven gaat! Op die scherpe stenen. Die moet wel een hoop zonden weg te wassen hebben. Maar druk is het er absoluut niet. Dat schijnt op hoogtijdagen trouwens wel anders te zijn, want het beklimmen van de Croagh Patrick is echt de bestemming voor Ierse pelgrims. En dan trekken er hele families naar boven.

Maar wij zijn alleen op de top van de Croagh Patrick. Ik brand drie kaarsjes in het kleine, witte kappelletje. Het is er zo koud binnen dat je je adem kunt zien. We zwaaien nog eens hartelijk tegen de beheerder en dan glibberen we de berg weer af. Als we aan het einde van onze afdaling – bijna gebroken – de flank van de Croagh Patrick afstropelen, komen we een man tegen op weg naar boven, die ons hartelijk groet: Hello, jullie zijn die Hollanders die zijn komen lopen! Hij weet alles van ons af. En dat is nou Ierland.